

Prima instanță: Jud. Bălți
Jud. A.Donos
Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți:
I.Grosu, A. Corcenco, A. Ciobanu

ÎN C H E I E R E

26 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Tatiana Vieru
Judecători:	Oleg Sternioală Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso”
Societatea cu Răspundere Limitată,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Mixtă
„Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată către Rotari Tamara Mihail privind
încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 16 februarie 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere
Limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Bălți din 02 noiembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 04 august 2016 avocatul Covaliov Natalia acționând în interesele
Întreprinderii Mixte „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată a înaintat acțiune
civilă către Rotari Tamara Mihail privind încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a invocat că, în baza contului personal, Întreprinderea
Mixtă „Terra Salubritate” Societatea cu Răspundere Limitată în calitate de operator,
investită de Primăria mun. Bălți în baza contractului de concesiune, a prestat în mod
continuu, cantitativ și calitativ serviciile publice de evacuare a deșeurilor la adresa
mun. Bălți, str. Paladia 56/1, care aparține cu dreptul de proprietate/folosința
beneficiarului Rotari Tamara.

A menționat că, prin decizia Consiliului municipal Bălți nr. 11/57 din 28
noiembrie 2013 a fost aprobat tariful pentru serviciile de salubritate prestate pe
teritoriul municipiului Bălți, pentru populație reieșind din calculul lunar pentru o
persoană ce locuiește în fondul locativ amenajat - 15,75 lei/lunar și din sectorul
locativ privat - 26,5 lei lunar.

A explicat că, pentru neachitarea facturilor de plată a serviciilor de evacuare a deșeurilor pîrîta a acumulat o datorie în mărime de 1 239, 60 lei, calculată lunar pentru fiecare locatar în baza tarifului.

A indicat că, pentru neachitarea datoriei la data scadentă pârâtei i-a fost calculată dobânda de întârziere în mărime 370, 88 lei.

A explicat că, reieșind din faptul că pîrîta nu a achitat până în prezent datoria se constată cu certitudine faptul că încasarea acesteia este imposibilă pe cale amiabilă, iar unica soluție legală reprezintă doar adresarea în instanța de judecată și încasarea forțată a datoriei.

A solicitat încasarea din contul pârâtei Rotari Tamara a datoriei în sumă de 1610,48 lei, cheltuielile de judecată pentru taxa de stat în sumă de 270 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 500 lei.

Prin hotărîrea Judecătorei Bălți din 02 noiembrie 2016, acțiunea depusă de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată către Rotari Tamara Mihail privind încasarea datoriei a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 16 februarie 2017 s-a respins apelul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată și s-a menținut hotărârea Judecătorei Bălți din 02 noiembrie 2016.

La 02 mai 2017 Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând repunerea în termen, admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 16 februarie 2017 și a hotărârii Judecătorei Bălți din 02 noiembrie 2016, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 16 februarie 2017, expediată în adresa părților la 27 februarie 2017 (f.d 81), recepționată de către recurent, la 02 martie 2017.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 16 februarie 2017 a fost depus la 02 mai 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin

însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societatea cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu